

Capitolul I. Titlul executoriu

Secțiunea 1. Noțiunea de „titlu executoriu”

1. Bilet la ordin emis în favoarea unei societăți străine și avalizat de un cetățean străin. Noțiunea de titluri executorii europene^[1]. Limitări. Efecte în planul încuviințării silite

Biletul la ordin invocat de către creditoare nu reprezintă act autentic în sensul în care Regulamentul CE nr. 805/2004 definește această noțiune, întrucât biletul la ordin invocat nu a fost întocmit ca act autentic, ci ca act sub semnătură privată, iar semnătura și conținutul nu au fost autentificate de nicio autoritate publică cu atribuții în acest sens, în speță de notarul public.

Nu se poate extinde noțiunea de titlu executoriu care trebuie certificat ca titlu executoriu european și asupra altor înscrisuri care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de regulament. Este adevărat că legea națională recunoaște caracterul de titlu executoriu unui bilet la ordin investit cu formulă executorie, însă pentru certificarea actului ca titlu executoriu european este necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute de Regulamentul CE nr. 44/2001.

*Judecătoria Sectorului 1 București,
încheierea din 15 februarie 2012, irevocabilă, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1, creditoarea B.C. P.C. LTD. a formulat cerere privind eliberarea titlului executoriu european, în vederea punerii în executare a biletului la ordin emis la data de 26.06.2008 de către SC H.D. SRL, având sca-

^[1] Art. 4 alin. (3) din Regulamentul CE nr. 805/2004 are următorul conținut: „În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții: (...) 3. „act autentic” înseamnă (a) un act întocmit sau înregistrat în mod formal ca act autentic și a cărui autenticitate: (i) se referă la semnătura și conținutul actului autentic și (ii) a fost stabilită de către o autoritate publică sau orice autoritate împuternicită în acest sens de către statul membru de origine; sau (b) o convenție în materie de obligații de întreținere încheiată cu autoritățile administrative sau autentificată de acestea”.

dența la data de 21.03.2011 pentru suma de 7.049.759,09 lei avalizat de către S.G., cetățean grec.

În motivare, a arătat că prin încheierea din 04.04.2011 Judecătoria Sectorului 1 a investit cu formulă executorie biletul la ordin. A mai arătat că legiuitorul comunitar prin sintagma titlu executoriu a înțeles să extindă sfera de aplicare a Regulamentului și asupra celorlalte titluri executorii care nu sunt hotărâri judecătorești, „atipice” cum ar fi biletele la ordin investite cu formulă executorie, caracterul de titlu executoriu fiind recunoscut prin lege națională. Așadar, atâta timp cât biletul la ordin este titlu executoriu și poate fi pus în executare, trebuie să beneficieze de acest mecanism, iar Regulamentul CE nr. 805/2004 reglementează procedura. A invocat Decizia nr. 458/2009 a Curții Constituționale și cauzele *CEDO SC Ruxandra Trading c. României* și *Hornsby c. Greciei*. Extinzând aplicarea acestui principiu și altor titluri executorii, cum ar fi biletele la ordin, putem afirma că dreptul la un proces echitabil ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică le-ar exclude de la certificarea ca titluri executorii europene și, astfel, creditorul român să fie în imposibilitate de a le pune în executare pe teritoriul altei țări. Având în vedere necesitatea executării silite a garantului cetățean grec pe teritoriul Greciei, solicită eliberarea unui certificat de titlu executoriu european.

În drept, invocă prevederile art. 1 și urm. din Legea nr. 191/2007, Regulamentul CE nr. 802/2004.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

În fapt, la data de 26.06.2008 a fost emis biletul la ordin de către debitoarea SC H.D. SRL, în favoarea creditoarei B.C. P.C. LTD., prin Sucursala România, și scadent la data de 23.03.2011. Biletul la ordin a fost avalizat de către S.G., cetățean grec. Biletul la ordin a fost investit cu formulă executorie prin încheierea din data de 04.04.2011 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1.

În drept, instanța a reținut prevederile art. 1 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană aprobată prin Legea nr. 191/2007: „Titlurile executorii privind drepturi de creanță având ca obiect obligația de plată a unei sume de bani necontestată, constituite potrivit legii române, pot fi certificate, la cererea părții interesate, ca titluri executorii europene în condițiile prevederilor Regulamentului nr. 805/2004”. Așadar, în vederea eliberării unui certificat de titlu executoriu european cererea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21

aprilie 2004. În acest sens, art. 3 din Regulament indică actele care trebuie certificate ca titlu executoriu european, și anume hotărârile judecătorești, tranzacțiile judiciare și actele autentice privind creanțe necontestate. Referitor la actele autentice, Regulamentul arată la art. 4 pct. 3 lit. a) că act autentic înseamnă un act întocmit sau înregistrat în mod formal ca act autentic și a cărui autenticitate: (i) se referă la semnătura și conținutul actului autentic și (ii) a fost stabilită de către o autoritate publică sau orice autoritate împuternicită în acest sens de către statul membru de origine. Față de aceste condiții, instanța a reținut că biletul la ordin invocat de către creditoare în susținerea prezentei cereri nu reprezintă act autentic, în sensul în care regulamentul definește această noțiune, întrucât biletul la ordin invocat nu a fost întocmit ca act autentic, ci ca act sub semnătură privată, iar semnătura și conținutul nu au fost autentificate de nicio autoritate publică cu atribuții în acest sens, în speță de notarul public. Având în vedere aceste considerente, instanța a constatat că nu poate extinde noțiunea de titluri executorii care trebuie certificate ca titluri executorii europene și asupra altor înscrisuri care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de regulament. Este adevărat că legea națională recunoaște caracterul de titlu executoriu unui bilet la ordin investit cu formulă executorie, însă pentru certificarea actului ca titlu executoriu european este necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute de regulament.

Pentru aceste motive, instanța a respins acțiunea ca neîntemeiată.

2. Hotărâre a unei instanțe străine. Obligatorietatea de definitivare a hotărârii de recunoaștere în legea română. Efecte asupra procedurii încuviințării executării silite

Titlul executoriu reprezentat de o hotărâre a unei instanțe străine nu poate fi pus în executare silită până ce nu s-a definitivat hotărârea de recunoaștere emisă de instanțele române. Cu toate acestea, cererea creditoarei nu este lipsită de interes, ci neîntemeiată.

*Tribunalul București, secția a III-a civilă,
decizia nr. 2970/R din data de 4 noiembrie 2011, nepublicată*

Prin încheierea din camera de consiliu din data de 23.09.2011, Judecătoria Sectorului 1 București a respins excepția de lucru judecat invocată de debitoare ca neîntemeiată și a respins cererea de încuviințare a executării silite privind pe creditoarea K.M. SA și pe debitoarea SC B.G. SA, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut referitor la excepția puterii lucrului judecat, faptul că cererea de încuviințare a executării silite este o cerere necontencioasă, căreia îi sunt aplicabile dispozițiile art. 331-339 C. proc. civ. iar potrivit art. 337 C. proc. civ., încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au puterea lucrului judecat. În consecință, instanța a constatat că excepția invocată este neîntemeiată, urmând să o respingă.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a apreciat că cererea de încuviințare a executării silite este neîntemeiată.

Astfel, potrivit art. 372 C. proc. civ., executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

Instanța a constatat că titlul invocat de creditor, respectiv sentința comercială nr. 5186/26.04.2011, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în dosarul nr. 46161/3/2010, este o hotărâre judecătorească de *exequator*, prin care s-a dispus recunoașterea și încuviințarea executării silite a hotărârii arbitrale din data de 27.08.2009, pronunțată de Tribunalul Arbitral de pe lângă Camera de Comerț și Industrie de la Geneva în dosarul nr. 300110-2009, în ceea ce privește punctele 1, 2 și 4 din dispozitiv.

Articolul 177 din Legea nr. 105/1992 prevede că, pe baza hotărârii definitive de încuviințare a executării se emite titlul executoriu, în condițiile legii române, menționându-se în titlu și hotărârea de încuviințare. Cum creditoarea nu a făcut dovada că sentința comercială nr. 5186/26.04.2011 este definitivă, instanța a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 177 din Legea nr. 105/1992 și, pe cale de consecință, nici condițiile art. 372 C. proc. civ., motiv pentru care urmează să respingă ca neîntemeiată cererea de încuviințare a executării silite.

În termen legal împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea, în temeiul art. 304 pct. 9 C. proc. civ. S-a solicitat admiterea recursului, modificarea încheierii în sensul respingerii cererii de încuviințare a executării silite ca lipsită de interes, iar în subsidiar încuviințarea executării silite. Recurenta a arătat că executorul judecătoresc nu trebuia să solicite încuviințarea executării silite a hotărârii arbitrale din 27.08.2009 pronunțate de către Tribunalul de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie Geneva, deoarece executarea silită a hotărârii arbitrale este supusă prevederilor speciale și derogatorii ale art. 370¹ C. proc. civ. coroborate cu cele ale art. 167 și urm. din Legea nr. 105/1992. Astfel, recunoașterea hotărârii arbitrale străine și încuviințarea executării acesteia a urmat procedura specială prevăzută de Legea nr. 105/1992, prin sentința co-

mercială nr. 5186/26.04.2011 a Tribunalului București, Secția a VI-a, pronunțându-se deja cu privire la încuviințarea executării silite a hotărârii arbitrale. Așadar, executorul judecătoresc, fiind investit cu punerea în executare a hotărârii arbitrale străine, în mod netemeinic a apelat din nou la instanța de judecată pentru a solicita încuviințarea executării silite, în condițiile în care trebuia și putea să ia act de faptul că executarea fusese deja încuviințată de instanța competentă, fiind deci obligat să procedeze de îndată la executarea silită. Astfel cum a arătat deja, societatea a obținut o hotărâre arbitrală ce le-a dat câștig de cauză împotriva părții debitoare. Această hotărâre a fost menținută și ca urmare a exercitării singurei căi de atac posibile, fiind pronunțată o hotărâre definitivă în cauză încă de la 15.02.2010. Au deci o hotărâre definitivă pronunțată pe fondul cauzei de instanța arbitrală competentă. Hotărârea arbitrală ar fi putut fi executată silit încă de la pronunțarea ei, fără a fi necesară exercitarea unei căi de atac însă, cu respectarea prevederilor Legii nr. 105/1992, este necesar ca mai întâi o hotărâre arbitrală străină să devină definitivă, ceea ce s-a întâmplat încă de la 15.02.2010, apoi se poate solicita recunoașterea pe teritoriul României și executarea silită. Astfel, trebuie interpretate și aplicate corect dispozițiile art. 177 din Legea nr. 105/1992 invocate de către Judecătoria Sectorului 1 în respingerea cererii de încuviințare a executării silite.

Analizând recursul declarat în raport de motivele de recurs invocate și de dispozițiile art. 304¹ C. proc. civ., tribunalul a constatat următoarele: La cererea creditorului K.M. SA, BEJ I.R. a solicitat încuviințarea executării silite în baza titlului executoriu – sentința comercială nr. 5186/26.04.2011, pronunțată de Tribunalul București, secția a V-a comercială, împotriva debitoarei SC B.G. SA. Prin încheierea recurată, Judecătoria Sectorului 1 București a respins această cerere, întrucât creditoarea nu a făcut dovada că sentința comercială nr. 5186/2011 este definitivă, apreciind astfel că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 177 din Legea nr. 105/1992 și art. 372 C. proc. civ. Hotărârea primei instanțe a fost dată cu aplicarea corectă a legii, respectiv art. 177 din Legea nr. 105/1992 aplicabil în cauză. Judecătoria a apreciat corect faptul că nu sunt îndeplinite condițiile pentru încuviințarea executării silite, câtă vreme în cauză sentința comercială nr. 5186/2011 nu este definitivă și nu s-a emis titlul de executoriu în baza hotărârii de recunoaștere și de încuviințare a executării silite. În această situație, constatând că există impedimente la încuviințare, în mod corect cererea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Tribunalul nu a primit susținerea recurentei referitoare la lipsa de interes în formularea cererii de încuviințare a executării, câtă vreme

art. 177 din Legea nr. 105/1992^[1] prevede că titlul executor se emite pe baza hotărârii definitive de încuviințare a executării, în condițiile legii române, menționându-se în titlu și în hotărârea de încuviințare. Or, un asemenea titlu nu s-a depus, astfel că cererea de încuviințare este neîntemeiată, tribunalul respingând recursul ca nefondat.

3. Titlu executoriu reprezentat de o hotărâre a unei instanțe aparținând altei țări. Competența privind încuviințarea executării silite

Conform dispozițiilor art. 1² art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 191/2007, cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite pe teritoriul României a hotărârilor în materie civilă și comercială, pronunțate într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în condițiile prevederilor Regulamentului nr. 44/2001, sunt de competența tribunalului.

*Judecătoria Sectorului 1, sentința civilă nr. 4445
din data de 12 martie 2012, irevocabilă, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 28.02.2012, Biroul Executorilor Asociați B.B.I. a solicitat încuviințarea executării silite pentru creditorul SC P. SRL, în contradictoriu cu debitorul SC P.I. SRL, în baza titlului executoriu respectiv, hotărârea nr. 786/30.06.2009, pronunțată de Tribunale di Pesaro. Au fost anexate la dosar, în copie, cererea de executare silită formulată de creditorul SC P. SRL și titlul executoriu sus menționat, respectiv hotărârea nr. 786/30.06.2009 pronunțată de Tribunale di Pesaro, recunoscută prin sentința comercială nr. 2063/25.02.2011 a Tribunalului București. La dosarul cauzei a fost depusă taxă judiciară de timbru în cuantum de 10 lei și timbru judiciar în valoare de 0,3 lei.

Potrivit art. 137 alin. (1) C. proc. civ.^[2], instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, și anume asupra excepției de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 1 București, invocată din oficiu.

^[1] Prevederile Legii nr. 105/1992 vor fi abrogate odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012.

^[2] Prevederile sunt preluate de art. 248 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă, astfel cum a fost republicat în M. Of. nr. 545 din 3 august 2012.

Competența materială este reglementată de norme de ordine publică, deci are caracter absolut, astfel încât părțile nu pot deroga de la aceste norme. Conform dispozițiilor art. 1² art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 191/2007, cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite pe teritoriul României a hotărârilor în materie civilă și comercială, pronunțate într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în condițiile prevederilor Regulamentului nr. 44/2001, sunt de competența tribunalului. În speță, creditoarea a solicitat încuviințarea executării silite a unei hotărâri pronunțate de o instanță din Italia, stat membru al Uniunii Europene, hotărâre recunoscută și încuviințată de Tribunalul București prin sentința comercială nr. 2063/25.02.2011.

Pentru toate aceste considerente, instanța a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sectorului 1 București, invocată din oficiu, și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

4. Titlu executoriu reprezentat de un contract guvernat de legea engleză. Recunoașterea în dreptul român. Caracterul accesoriu al garanției în raport cu obligația principală

Părțile au convenit în sensul că acel contract care constituie titlu executoriu este guvernat de legea engleză, instanța având astfel în vedere faptul că stabilirea caracterului executoriu nu poate fi realizată decât potrivit legii engleze, iar nu în conformitate cu normele de drept intern.

Pornind de la împrejurarea că, din punct de vedere procedural, legea aplicabilă este legea română și față de prevederile art. 159 din Legea nr. 105/1992^[1], care reglementează raporturile de drept internațional privat, creditorii nu dețin un titlu executoriu în baza căruia să se poată dispune încuviințarea executării silite, câtă vreme aceștia nu au procedat în conformitate cu normele înscrise în Regulamentul CE nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială sau potrivit Regulamentului CE nr. 805/2004

^[1] Prevederile Legii nr. 105/1992 vor fi abrogate odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012.

referitor la crearea unui titlu executoriu european pentru creanțe necontestate.

În raport de complexitatea situațiilor expuse, se poate aprecia că examinarea caracterului cert, lichid și exigibil al creanței invocate de către recurenții creditorilor nu se poate realiza în cadrul unei proceduri sumare ca aceea de încuviințare a executării silite.

*Tribunalul București, secția a III-a civilă,
decizia nr. 3252/R din 12 decembrie 2011, nepublicată*

Prin adresa nr. 446/2011 înregistrată la data de 10.05.2011, BEJ D.B. a solicitat să se încuviințeze executarea silită împotriva debitorilor SC L.C. SRL, B.T. SRL, R.E. SRL, la cererea creditorilor E.L. SA, A.B. SA și B.C. SA, în temeiul titlurilor executorii reprezentate de contract de facilitare la credit din 21.05.2008, contract de garanție reală mobilă asupra părților sociale din data de 28.05.2008 și contract de garanție reală mobilă asupra creanțelor din data de 28.05.2008.

Prin încheierea dată în camera de consiliu la data de 17.06.2011, Judecătoria Sector 1 a respins ca neîntemeiată cererea de încuviințare a executării silite formulată de creditorii.

Instanța a reținut în considerente că nu s-a probat faptul că contractul de facilitare de credit din data de 21.05.2008, invocat de creditorii drept titlu executoriu are putere executorie și în virtutea legii engleze aplicabilă acestui contract. Că cele două contracte de garanție pot fi puse în executare în baza art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 dacă contractul de credit pentru garantarea căruia au fost încheiate reprezintă titlu executoriu.

Împotriva acestei încheieri au declarat recurs creditorii care formulează critici, arătând că instanța de fond a aplicat greșit dispozițiile art. 7 din Legea nr. 105/1992, fiind eronat respinsă cererea formulată de executorul judecătoresc privind amânarea judecării la un nou termen pentru a se putea face dovada legii străine potrivit normelor legale în materie, astfel că recurenții nu au avut posibilitatea să probeze conținutul legii străine.

S-a mai susținut de către creditorii-recurenți și faptul că instanța de fond, alegând situația facilă a invocării nedovedirii conținutului legii engleze, a ignorat în totalitate prevederile legii naționale, rezultând astfel că instanța nu a aplicat prevederile imperative în materia titlurilor executorii speciale. Că instanța de fond ar fi trebuit să observe, pornind de la interdependența dintre contractul de facilitare de credit și contractul de garanție reală mobilă tocmai caracterul de titlu executoriu al contractului de garanție reală mobilă.

Examinând încheierea recurată în raport de criticile formulate și prin prisma art. 304¹ C. proc. civ., tribunalul a considerat că nu este întemeiat recursul declarat de recurenții creditori, așa încât l-a respins în baza art. 312 C. proc. civ. Textul art. 372 C. proc. civ. stabilește că „executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlul executoriu”.

În cauza de față s-a solicitat de către creditori încuviințarea executării silite în baza titlurilor executorii reprezentate de contractul de facilitare de credit din 21.05.2008, contractul de garanție reală mobilă asupra părților sociale datat 28.05.2008 și contractul de garanție reală mobilă asupra creanțelor din 28.05.2008, însă instanța de fond a apreciat că nu s-a făcut dovada existenței unui titlu executoriu și, ca atare, nu sunt îndeplinite cerințele impuse de textul mai sus-menționat. În considerentele încheierii recurate s-a reținut că, potrivit art. 35 din contractul de facilitare de credit datat 21.05.2008, părțile au convenit în sensul că acest contract este guvernat de legea engleză, instanța având astfel în vedere faptul că stabilirea caracterului executoriu nu poate fi realizată decât potrivit legii engleze, iar nu în conformitate cu normele de drept intern. Pornind de la împrejurarea că, din punct de vedere procedural, legea aplicabilă este legea română față și de prevederile art. 159 din Legea nr. 105/1992, care reglementează raporturile de drept internațional privat, tribunalul consideră că în mod just prima instanță a apreciat în sensul că creditorii nu dețin un titlu executoriu în baza căruia să se poată dispune încuviințarea executării silite, câtă vreme aceștia nu au procedat în conformitate cu normele înscrise în Regulamentul CE nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială sau potrivit Regulamentului CE nr. 805/2004 referitor la crearea unui titlu executoriu european pentru creanțe necontestate. De altfel, rezultă din înscrisurile anexate la dosar că, prin acțiunea înregistrată la instanțele engleze în luna august 2011 de către SC B. SA, s-a solicitat să se pronunțe o hotărâre care să confirme faptul că pârâta SC L.C. SRL datorează reclamantei în baza contractului de credit suma de 66.056.728,06 euro și, totodată, obligarea pârâtei la plata acestei sume, făcându-se precizarea în cererea de chemare în judecată cum că în ipoteza admiterii acestei cereri instanța română ar încuviința executarea contractelor de garanție.

Nefondată este și critica prin care se susține că în cauză au fost greșit aplicate prevederile art. 7 din Legea nr. 105/1992, text în conformitate cu care „partea care invocă o lege străină poate fi obligată

să facă dovada conținutului ei”, totodată urmând a fi înlăturate susținerile recurenților potrivit cărora în cazul imposibilității de a stabili conținutul legii străine se aplică legea română, nefiind vorba de o imposibilitate din punct de vedere tehnic pe acest aspect, însă concluzia care se impune este aceea că instanța română nu poate aplica direct legea străină.

Tribunalul a apreciat ca fiind neîntemeiate și acele critici din cererea de recurs care privesc caracterul executoriu al contractelor de garanție reală mobilă referitor la care în opinia recurenților trebuia încuviințată executarea silită.

Pornind de la regulile ce se aplică în materie de executare silită și de la prevederile Legii nr. 99/1999, prima instanță a reținut în mod judicios în considerente că aceste contracte nu pot fi privite independent de contractul principal de facilitare de credit, în realitate ele având un caracter accesoriu față de respectivul contract a cărui soartă o urmează. Sub acest aspect, întrucât obligația garantată este cea prevăzută prin contractul de facilitare de credit este evident faptul că analizarea acestei obligații și a caracterului cert, lichid și exigibil al creanței pentru a se putea încuviința executarea silită nu s-ar putea realiza decât potrivit regulilor aplicabile contractului principal care este guvernat de legea engleză. De altfel, în raport de complexitatea situațiilor expuse, se poate aprecia că examinarea caracterului cert, lichid și exigibil al creanței invocate de către recurenții creditori nu se poate realiza în cadrul unei proceduri sumare ca aceea de încuviințare a executării silite.

Având în vedere ansamblul dovezilor cu înscrisuri ce au fost administrate în cele două faze procesuale, tribunalul a considerat că în cauză nu sunt îndeplinite cele două condiții prevăzute de lege pentru a se dispune încuviințarea executării silite, și anume existența unui titlu executoriu și a unei creanțe certe, lichide și exigibile, așa încât recursul declarat de către recurenții creditori a fost respins ca neîntemeiat.

Secțiunea a 2-a. Lipsa titlului executoriu

5. Executare silită prin evacuare. Lipsa titlului executoriu. Inaplicabilitatea noului Cod civil

Prin hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu s-a dispus evacuarea titularului contractului de închiriere, fără a fi menționate celelalte persoane cu drepturi locative pentru respectivul imobil. Prin urmare, instanța sesizată cu o cerere de

încuviințare a executării silite a acestor persoane prin evacuare nu poate admite cererea, întrucât împotriva acestora nu există un titlu executoriu propriu-zis.

De asemenea, conform principiului *tempus regit actum*, titlului emis în anul 2003 nu i se poate aplica noul Cod civil, intrat în vigoare în anul 2011.

*Judecătoria Sectorului 1 București,
încheierea din 28 martie 2012, irevocabilă, nepublicată*

Prin cererea de executare silită, înregistrată la această instanță la data de 15.03.2012, la solicitarea BEJ A. M.B. și M.A.M., creditoarea R.A. A.F.I. a cerut încuviințarea executării silite, în contradictoriu cu debitorul L.I., în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 5089/01.09.2003, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, precizându-se că se solicită încuviințarea executării silite pentru evacuarea tuturor persoanelor care locuiesc împreună cu debitorul L.I., deoarece în dosarul nr. (...) al Judecătoriei Sectorului 1 București a fost încuviințată executarea silită numai pentru evacuarea debitorului L.I. În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1832 alin. (2) C. civ.^[1] și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011.

Cererea a fost legal timbrată.

Analizând înscrisurile depuse în susținerea cererii, instanța a reținut următoarele:

Prin sentința civilă nr. 5089/01.09.2003, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 343/13.02.2006 a Curții de Apel București, Secția a IV-a civilă, a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta R.A. A.F.I., în contradictoriu cu pârâțul L.I., instanța dispunând în temeiul art. 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, rezilierea contractului de închiriere nr. 22858/18.11.1999, evacuarea pârâțului L.I. și obligarea acestuia la plata cheltuielilor de igienizare a spațiului și a cheltuielilor de judecată. În conformitate cu dispozițiile art. 25 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, evacuarea chiriașului se face numai pe baza unei hotărâri judecătorești irevocabile. Prin încheierea din 27.01.2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, a fost încuviințată executarea silită la solicitarea creditoarei

^[1] Potrivit art. 1832 alin. (2) „încetarea, din orice cauză, a contractului de închiriere, precum și hotărârea judecătorească de evacuare a chiriașului sunt de drept opozabile și se execută împotriva tuturor persoanelor care locuiesc, cu titlu sau fără titlu, împreună cu chiriașul”.